

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, zastoupený Mgr. Hynkem Navrátilem, advokátem se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2023, č. j. 30 Af 55/2018 - 165, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 2. 2024, č. j. 30 Af 55/2018 - 197,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj jako správce daně v rámci své vyhledávací činnosti zjistil, že v období od dubna do června 2011 byly na bankovní účet žalobce vloženy finanční prostředky ve výši 13,6 milionů Kč, a to celkem sedmi vklady. Žalobce nepodal za zdaňovací období roku 2011 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“), proto jej správce daně dne 11. 11. 2014 vyzval k podání daňového tvrzení. V reakci na to podal žalobce daňové přiznání, v němž vykázal nulové příjmy. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti a úplnosti daňového přiznání a pravdivosti údajů v něm uvedených, proto žalobce dne 15. 12. 2014 vyzval k odstranění pochybností. Žalobce

na výzvu odpověděl tvrzením, že si danou částku půjčil od svého syna, M. P., přičemž smlouvu uzavřeli ústně, účel půjčky nestanovili a půjčka byla poskytnuta v hotovosti. Žalobce k tomu předložil čestné prohlášení svého syna, v němž s tvrzeními žalobce souhlasil.

[2] Žalobce při ústním jednání dne 12. 3. 2015 uvedl, že mu jeho syn v únoru nebo v březnu 2008 předal fyzicky peníze, které byly do roku 2011 uloženy u žalobce doma (v kufříku na půdě). Nešlo přitom o částku 13,6 milionů Kč; suma činila 16,5 milionů Kč. Žalobce následně v roce 2011 provedl na svůj bankovní účet několik vkladů v celkové výši 13,6 milionů Kč. Žalobce rovněž uvedl, že transakce, kterou se svým synem uskutečnili, neměla charakter půjčky; syn si u žalobce peníze uschoval. Žalobce následně předložil správci daně smlouvu o úvěru se společností CRESCON INVEST, a.s., které žalobce jako věřitel poskytl úvěr v celkové výši 18,8 milionů Kč. Smlouva byla datována ke dni 20. 10. 2014.

[3] Správce daně v rámci své vyhledávací činnosti dále zjistil, že v době od 9. 10. 2014 do 15. 10. 2014 vložil žalobce na svůj výše uvedený bankovní účet finanční prostředky ve výši 5,2 milionů Kč, a to celkem třemi vklady. Žalobce přitom v daňovém přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2014 uvedl jako základ daně z kapitálového majetku pouze částku 91 167 Kč. Správce daně jej proto dne 22. 5. 2015 vyzval k odstranění pochybností týkajících se zdrojů a roku nabytí předmětných finančních prostředků, jejich řádného zdanění, případně osvobození od daně nebo prokázání, že předmětem daně nebyly. Žalobce v reakci na tuto výzvu uvedl, že dané prostředky nejsou zdanitelnými příjmy vzniklými v roce 2014. Zčásti se jedná o rodinné úspory již v minulosti zdaněné (3,3 milionů Kč), a zčásti jde o finanční prostředky z úschovy jeho syna (1,9 milionů Kč). K částce 91 167 Kč uvedl, že jde o úroky z uzavřené smlouvy o úvěru, které byly poukazovány na účet jeho syna, ale jako příjmy z kapitálového majetku je v letech 2014 a 2015 zdaňoval žalobce.

[4] Syn žalobce při ústním jednání dne 3. 6. 2015 uvedl, že předmětné peníze žalobci nepůjčil, nýbrž si je u něj uschoval. Na otázky týkající se původu peněz nedokázal syn žalobce odpovědět. Správce daně doručil žalobci dne 18. 8. 2016 sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností ve vztahu k daňovým přiznáním za roky 2011 a 2014. Dne 16. 11. 2016 pak správce daně ukončil daný postup k odstranění pochybností a zahájil daňovou kontrolu. Při následném ústním jednání konaném dne 16. 11. 2016 byl správce daně právním zástupcem žalobce upozorněn, že syn žalobce podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 10 (dále jen „obvodní soud“) žalobu na určení vlastnického práva k daným finančním prostředkům; žalobce v předmětném řízení vystupoval v pozici žalovaného. Dne 11. 1. 2017 zaslal právní zástupce žalobce správci daně rozsudek obvodního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 7 C 306/2016 - 38 (dále jen „rozsudek obvodního soudu“), z něhož vyšlo najevo, že žalobce dne 4. 11. 2016 uznal nárok svého syna týkající se určení vlastnického práva k předmětným peněžním prostředkům. Obvodní soud následně rozhodl rozsudkem pro uznání ve smyslu § 153a odst. 1 o. s. ř. tak, že žalobcův syn je vlastníkem částky 15,5 milionů Kč, kterou od něj žalobce převzal v srpnu 2008 do úschovy a doposud ji nevrátil. Před správcem daně byly následně provedeny svědecké výpovědi JUDr. V. N. a Ing. P. Ch. Dne 28. 2. 2017 provedl správce daně rovněž svědecký výslech syna žalobce, který opětovně nevysvětlil původ předmětných peněz, stejně jako financí,

pokračování

za které mezi roky 2003 a 2006 koupil pozemek a postavil na něm dům, ani zdrojů, z nichž v dané chvíli financoval náklady své a své rodiny.

[5] Správce daně následně zaslal žalobci sdělení výsledků kontrolního zjištění ze dne 9. 5. 2017. Poté s žalobcem projednal zprávu o daňové kontrole. Dne 13. 9. 2017 vydal pod č. j. 1709667/17/230550521-401544 platební výměr na DPFO za zdaňovací období roku 2011, jímž žalobci podle § 139 daňového řádu ve spojení § 147 téhož předpisu vyměřil daň v celkové výši 2 016 360 Kč. Téhož dne vydal správce daně pod č. j. 1709710/17/2305-50521-401544 platební výměr na DPFO za zdaňovací období roku 2014, jímž žalobci podle § 139 daňového řádu ve spojení § 147 téhož předpisu vyměřil daň v celkové výši 273 825 Kč.

[6] Žalobce se proti daným platebním výměrům bránil odvoláním, o němž rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č. j. 26423/18/5200-10422-711473, tak, že se podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání žalobce zamítá a platební výměry se potvrzují.

[7] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten na jejím základě svým rozsudkem ze dne 22. 12. 2020, č. j. 30 Af 55/2018 - 97, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud zdůraznil, že stěžejní otázkou v projednávané věci je vlastnictví finanční částky, která je zatížena daní z příjmů. Dospěl přitom k závěru, že obvodní soud svým rozsudkem tuto otázku autoritativně vyřešil, neboť určil, že částku 15,5 milionů Kč vlastní syn žalobce. Podle krajského soudu je nutné na situaci aplikovat § 99 odst. 1 daňového řádu, podle něhož „[v]yskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán.“ Krajský soud byl toho názoru, že daňové orgány byly právním názorem uvedeným v daném rozsudku obvodního soudu vázány ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, nebyly oprávněny otázkou vlastnického práva hodnotit samy, ani ji posuzovat v rámci volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že rozsudek obvodního soudu byl vydán na základě uznání nároku ve smyslu § 153a odst. 1 o. s. ř., neboť § 99 odst. 1 daňového řádu nepřipouští žádnou výjimku ohledně vázanosti daňových orgánů rozhodnutími uvedenými v daném ustanovení. Krajský soud uzavřel, že správce daně postupoval chybně, jestliže vyměřil žalobci daň z příjmů, ačkoliv na jeho straně příjem nevznikl. Vlastníkem předmětné částky totiž byl žalobcův syn, nikoliv žalobce.

[8] Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 8. 2022, č. j. 1 Afs 86/2021 - 34, uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. První senát upozornil, že podle § 99 odst. 2 daňového řádu si správce daně „nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“ Per eliminationem si o ostatních věcech správce daně úsudek učinit smí, resp. musí, neboť je povinen předcházet mimo jiné obcházení zákona, dissimulovanému jednání či zneužití práva ve smyslu § 8 odst. 3 daňového řádu. Daňové orgány vzaly rozsudek obvodního soudu v úvahu, učinily si o něm úsudek, a mohly s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu rozhodnout o vlastnickém právu pro účely daňového řízení a usoudit o něm jinak než obvodní soud. Kasační soud rovněž zohlednil, že obvodní soud ve svém rozsudku

pro uznání pouze formálně potvrdil oboustrannou deklaraci účastníků daného řízení. Takový závěr odpovídá zásadě formální pravdy, nikoli však materiální pravdy, kterou jsou daňové orgány vázány: *„Pokud civilní soud posoudil vlastnictví dle zásady formální pravdy, nelze vyloučit, že závěr o vlastnictví neobstojí optikou hodnocení zásady materiální pravdy, resp. že správce daně bude muset, vázán rozsudkem civilního soudu, si o vlastnictví pro účely daňového řízení učinit závěr s ohledem na zásadu materiální pravdy,“* (srov. odst. [30] daného rozsudku). Kasační soud taktéž připomněl, že daňové orgány upozorňovaly na zjevný rozpor výsledků dokazování v daňovém řízení na jedné straně a formálního schválení shodných projevů vůle žalobce a jeho syna na straně druhé. Žalobce a jeho syn svá tvrzení o vlastnictví, původu a množství finančních prostředků v řízení několikrát měnili. Daňový spis nadto obsahuje množství dokladů a důkazů o majetkových poměrech žalobce a jeho syna, které stojí v kontrastu k výrokové části rozsudku obvodního soudu.

[9] V dalším řízení krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že dne 2. 2. 2024 vydal krajský soud pod č. j. 30 Af 55/2018 - 197 opravné usnesení, jímž se číslo jednací napadeného rozsudku opravuje z „30 Af 55/2018 - 165“ na „30 Af 55/2018 - 178“, a to z důvodu chyby v chronologii číslování stránek ve spisu krajského soudu. Na základě závazného právního názoru předestřené ve zrušujícím rozsudku prvního senátu Nejvyššího správního soudu uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, že daňové orgány jasně a přesvědčivě vyložily důvody svých pochybností o úplnosti a správnosti daňových přiznání žalobce. Krajský soud zdůraznil, že čestné prohlášení syna žalobce (ani v kontextu dalších důkazů) není věrohodným důkazem o tom, kdo je vlastníkem předmětných peněz, ani o původu těchto peněz; žalobce a jeho syn postupně měnili skutkové verze týkající se zásadních okolností věci, a jejich argumentace je proto podle krajského soudu pochybná a zjevně účelová. Dané změny skutkových verzí proto nelze pokládat za nepodstatné.

[10] Podle krajského soudu rovněž správce daně korektně vyhodnotil, že ze svědeckých výpovědí JUDr. V. N. a Ing. P. Ch. jednoznačně nevyplynulo ani to, kdo byl v roce 2008 vlastníkem předmětných peněz, ani jejich množství. Informace plynoucí z těchto výpovědí tudíž nijak nepřispěly k objasnění skutkového stavu. V takovém případě je otázka nestrannosti svědků nevýznamná. Krajský soud provedl důkaz návštěvním lístkem ze dne 7. 5. 1998 z kasina Royal Internationale Spielbank v Železné Rudě znějícím na jméno M. P.; žalobce jej navrhoval k prokázání svého tvrzení, že jeho syn nabyl finanční prostředky ve výši 13,6 milionů Kč mezi lety 1994 až 1999 výhrami v hazardních hrách. Podle krajského soudu daný lístek není důkazem o jakékoli výhře (žalobcova syna či jiné osoby téhož jména) v kasinu, tím méně o vlastnictví jakékoli finanční částky, a to v roce 2008, ani jindy. Krajský soud taktéž provedl důkaz čestným prohlášením M. P., obchodního partnera syna žalobce, které je datováno ke dni 2. 8. 2018. Vyplynulo z něj mimo jiné, že nejpozději v roce 2007 se M. P. dozvěděl, že syn žalobce *„je vlastníkem částky ve výši převyšující 10 milionů korun.“* Krajský soud toto čestné prohlášení vyhodnotil ve světle ostatních skutečností, které ve vztahu k předmětné částce vyšly v soudním řízení najevo, jako ryze účelové. Rovněž uvedl, že z textu čestného prohlášení vyplývá, že syn žalobce měl vlastnit toliko 10 milionů Kč, přičemž sporná částka dosahuje výše 15 až 16 milionů Kč. Pro nadbytečnost pak krajský soud neprovedl další žalobcem navržené důkazy (srov. odst. 92 napadeného rozsudku).

pokračování

[11] Krajský soud uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno týkající se prokázání vlastnictví předmětných financí; toto důkazní břemeno na něj přešlo poté, co správce daně kvalifikovaně zpochybnil skutečnosti, které žalobce v rámci daňového řízení tvrdil (srov. odst. 89 napadeného rozsudku). Žalobci se nepodařilo žádným z jím předložených důkazů prokázat podstatu svého tvrzení, že skutečným vlastníkem předmětných peněz byl jeho syn. Na základě zjištěných skutečností by bylo možné dospět toliko k závěru, že žalobcův syn měl vlastnit v roce 2005 částky v řádu nízkých jednotek milionů, nikoliv však předmětnou sumu, nadto o tři roky později.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatel má za to, že krajský soud „převzal bez dalšího účelové tvrzení žalované o vlastnictví [...] finančních prostředků žalobcem, které je však zcela nepravdivé, nemá oporu v předložených důkazech.“ Rovněž tvrdí, že vlastnické právo jeho syna bylo v částce převyšující 10 milionů Kč prokázáno čestným prohlášením M. P. Transakce provedené mezi lety 2007 a 2009 nelze považovat za účelově připravené pro pozdější prokazování jejich vlastnictví. Stěžovatel taktéž nesouhlasí s tím, že krajský soud zcela bezdůvodně a nesprávně odmítl svědecké výpovědi JUDr. V. N. a Ing. P. Ch. jako nevěrohodné a méně podstatné, přestože byli očitými svědky toho, že syn stěžovatele „disponuje částkou v hotovosti nad 10 mil. Kč.“

[14] Dále stěžovatel namítá, že krajskému soudu předložil doklady, podle nichž pravidelně hradí daň z příjmů, které mu plynou ze závazku z úvěrové smlouvy ze dne 20. 10. 2014. Krajský soud však „nesprávně setrval na chybném názoru, že toto není relevantní důkaz pro určení vlastnictví částky 15,5 mil Kč.“ Stěžovatel má za to, že na základě dokazování provedeného před daňovými orgány a krajským soudem musí být zřejmé, že předmětná finanční částka není jeho příjmem, přestože částkou disponoval, jelikož ji byl povinen vrátit svému synovi. K tomu stěžovatel podotýká, že krajský soud napadeným rozsudkem citelně zasáhl do vlastnických práv jeho syna k předmětné peněžitě částce a fakticky jej jeho vlastnických práv k dané sumě zbavil, neboť z napadeného rozsudku lze dovodit, že vlastníkem daných finančních prostředků je stěžovatel. Z toho podle jeho názoru plyne, že napadený rozsudek není dostatečně přesvědčivě odůvodněn, v čemž spatřuje jeho nepřezkoumatelnost.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, dále na své vyjádření k žalobě a na obsah napadeného rozsudku i citovaného rozsudku prvního senátu Nejvyššího správního soudu. Jeho závěrem Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2

s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se v rámci vypořádání kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[19] Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, přičemž podle obsahu námítky má patrně namysli nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť není dostatečně odůvodněn, resp. přesvědčivě odůvodněn. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud napadeným rozsudkem zasáhl do vlastnického práva jeho syna. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že nepřezkoumatelnost je primárně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může spočívat i v nevypořádání žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Takovým nedostatkem však napadený rozsudek podle kasačního soudu netrpí. Tvrzená vada směřuje výhradně k nesprávnému (či nedostatečnému) právnímu posouzení. K tomu zdejší soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno; pouhý nesouhlas s odůvodněním napadeného rozsudku jeho nepřezkoumatelnost nezakládá (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2023, č. j. 57 A 39/2022 - 60, odst. 40). Uvedená námitka proto nepředstavuje byť potenciální důvod nepřezkoumatelnosti. Ani Nejvyšší správní soud sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto dán není.

[20] Pokud jde o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatel svými námitkami zejména proponuje názor, že v rámci předcházejících řízení bylo prokázáno (na základě jednotlivých důkazů, jakož i jejich souhrnu), že v rozhodné době nebyl vlastníkem předmětné peněžité částky; je naopak jasné patrné, že danou částku vlastnil jeho syn. Nejvyšší správní soud s tímto názorem nesouhlasí. V první řadě je třeba poukázat na obsah napadeného rozsudku (odst. 46 až 92), v němž krajský soud důsledně a precizně vypořádal vznesené žalobní námitky a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, proč žalobu stěžovatele zamítl. Není proto pravda, že by krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku *pouze bez dalšího* převzal tvrzení daňových orgánů. Své závěry naopak založil na vlastním důkladném posouzení věci; na případ si utvořil vlastní názor, který v napadeném rozsudku obsáhle vyložil, přičemž vycházel ze skutečností uvedených v soudním i daňovém spise. Nejvyšší správní soud mu v tomto směru nemá co vytknout.

pokračování

[21] Co se týče prokázání vlastnického práva syna stěžovatele prostřednictvím čestného prohlášení M. P., krajský soud důkaz tímto čestným prohlášením provedl a v kontextu dalších skutečností jej posoudil jako ryze účelové. Nesouhlas stěžovatele s tímto závěrem sám o sobě vyvrací jeho zákonnost. Má-li stěžovatel za to, že transakce provedené mezi lety 2007 a 2009 nelze pokládat za účelové, mýjí se s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud v něm neuvedl, že transakce byly účelové, nýbrž že čestné prohlášení je účelové s ohledem na další důkazy provedené daňovými orgány (srov. odst. 89 napadeného rozsudku). Zřetelně tím poukázal na zjevný rozpor výsledků dokazování s postupně se rozvíjejícími tvrzeními stěžovatele a jeho syna, na což ostatně upozornil již první senát zdejšího soudu. Ani tato kasační námitka není důvodná.

[22] Pokud jde o tvrzení, podle něhož krajský soud bezdůvodně vyhodnotil svědecké výpovědi JUDr. V. N. a Ing. P. Ch. jako nevěrohodné a méně podstatné, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud v odst. 83 napadeného rozsudku zcela zřetelně uvedl, že informace získané z daných svědeckých výpovědí neprokazují, že by syn stěžovatele byl vlastníkem předmětné peněžité sumy. Kasační soud s tímto posouzením souhlasí, neboť z daných svědeckých výpovědí nevyplývají pro projednávanou věc žádné konkrétní závěry, jelikož svědci sami vlastnické právo syna stěžovatele k předmětné části neověřovali a stejně tak nekontrolovali ani celkové množství peněz. Z toho důvodu neměly provedené svědecké výpovědi pro objasnění stěžejních nejasností v rámci skutkového stavu žádnou hodnotu. Krajský soud navíc výslovně doplnil, že otázka nestrannosti svědků je v takovém momentu irelevantní, proto je i kasační námitka týkající se nevěrohodnosti svědků zcela mimochodná. Nadto lze upozornit, že jádrem sporu je otázka vlastnictví předmětných finančních prostředků; případná výpověď svědků o tom, že syn stěžovatele *disponoval* částkou převyšující 10 milionů Kč, je pro toto zjištění zcela nedostatečná.

[23] Stěžovatel dále tvrdí, že pravidelně hradí daň z příjmů, které mu plynou ze závazku z úvěrové smlouvy ze dne 20. 10. 2014; přesto krajský soud chybně vyhodnotil, že tato skutečnost není relevantní pro určení osoby, jíž náleží vlastnické právo k peněžité částce 15,5 milionů Kč. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že stěžovatel pouze obecně nesouhlasí s právním posouzením krajského soudu, aniž by svůj názor opřel o konkrétní argumentaci, proč je daný právní názor nesprávný. Pro posouzení takové námitky je třeba připomenout, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen *„cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci,“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]). Pokud se stěžovatel omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, nedostojí tím své povinnosti *„v kasační stížnosti vyličit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...] Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.,“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]). Jelikož stěžovatel v tomto případě setrval u prostého nesouhlasu s právním hodnocením krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, je daná námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[24] S ohledem na výše uvedené tak stěžovateli nelze přisvědčit, že by z dosavadních řízení vyplynulo, že předmětná peněžitá částka není jeho vlastnictvím, nýbrž že jejím vlastníkem je bez důvodných pochybností jeho syn. Nejvyšší správní soud naopak souhlasí s právním názorem krajského soudu, podle něhož stěžovatel neunesl důkazní břemeno týkající se vyvrácení pochybností správce daně o správnosti, úplnosti a pravdivosti stěžovatelových daňových tvrzení (srov. odst. 89 napadeného rozsudku).

[25] Poslední kasační námitka směřuje k důsledkům napadeného rozsudku – krajský soud podle stěžovatele zasáhl do vlastnického práva jeho syna k předmětné peněžitě částce, přičemž jej fakticky jeho vlastnického práva zbavil. Nejvyšší správní soud v tomto směru připomíná, že stěžovatel nemůže v kasační stížnosti namítat jiné nezákonnosti než ty, které se odrazily v jeho právní sféře; řízení o kasační stížnosti není koncipováno jako *actio popularis* a stěžovatel si není oprávněn osobovat námitky vyplývající z práv třetích osob. Taková kasační námitka je nepřijatelná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013 - 30, odst. [19], či ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022 - 56, odst. [21], publ. pod č. 4377/2022 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. září 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu